

Arrest

nr. 198 508 van 24 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.U.L., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en 31 jaar geleden geboren te zijn in het dorp Ghawchak, district Surkrod van de provincie Nangarhar. U bent getrouwd en heeft negen kinderen. U ging tot de 8e graad naar school waarna u uw vader hielp op het land. Later volgde u een cursus mechaniek en in 2002 begon u een eigen winkel. Op 3 februari 2009 sloot u zich aan bij het Afghaans nationaal leger (ANA). U haalde de rang van 'breedmal'.

In 2010-2011 werd u 8 tot 10 keer opgebeld door taliban. Ze maanden u aan te stoppen met uw werk, zich bij hen aan te sluiten, ze boden u geld en ze vroegen u iets in het eten van uw collega's te mengen.

U dacht dat dit een grap van vrienden was en besteedde er verder geen aandacht aan. U nam het pas serieus wanneer er - in juli 2012 - via de imam, een brief bij u thuis bezorgd werd. Hierin werd gezegd dat u hen moest helpen en zich bij hen moest aansluiten. Twee maanden later volgde een tweede brief waarin stond dat u niets had gedaan van wat ze vroegen.

U meldde dit aan uw commandant, maar hij zei dat hij niets kon doen. De ouderen van uw dorp raadden u aan een tijd onder te duiken tot de nieuwe regering er zou zijn. Misschien zou het dan veiliger worden. Zes maanden na de tweede brief - rond 19 maart 2013 - vertrok u naar Iran.

Ruim anderhalf jaar later was de situatie in Afghanistan en meer specifiek uw regio nog steeds niet gebeterd waardoor u niet terug kon. Ook Iran was voor u geen valabele optie. U besloot naar Europa te reizen.

Op 16 augustus 2015 kwam u aan in België en één dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten voor: uw legerbadge, uw bankkaart, uw diploma van het leger en vier foto's.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u er onvoldoende in geslaagd bent het CGVS te overtuigen van de problemen die u gekend zou hebben in Afghanistan. Zo beweert u dat herhaaldelijk telefonisch bedreigd werd door de taliban, maar dat u dit niet serieus nam (CGVS vragen 67-72, 73-80). Dat u na 8 à 10 gebeld geweest te zijn deze dreig telefoons nog steeds afdoet als een grap is opvallend. Iemand die gedurende een jaar of anderhalf zo vaak telefonisch wordt bedreigd, zou toch sneller gealarmeerd moeten zijn. Temeer u zich in een functie bevond die niet goed bevonden werd door de taliban. U dacht dat het om een grap van vrienden ging. Echter, dat u dan niemand hierover informeerde en/of rondvroeg om te weten te komen wie dan die (wansmakelijke) grap met u uithaalde, valt moeilijk te rijmen met de door u beschreven situatie in Afghanistan.

Ook de veelheid aan telefoontjes is opmerkelijk: dat de taliban zo vaak belden met een soortgelijke boodschap zonder daar verdere gevolgen en/of concrete daden aan te koppelen is weinig aannemelijk. Van hen mag er verwacht worden dat ze geen jaar tot anderhalf jaar zouden wachten vooraleer ze een eerste (dreig)brief zouden sturen. Dit toont een soort geduld en berusting aan die maar moeilijk toegeschreven kan worden aan de taliban. Indien het hen werkelijk menens was met die bedreigingen aan uw adres mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat ze in hun eerstvolgende dreigbrief niet gewoon hun 8 à 10 maal eerder herhaalde eis zouden herhalen (CGVS vraag 88). Verder dan een dreigbrief zouden ze dan nog steeds niet zijn gegaan. Ook al werd u meerdere malen bedreigd, het kwam nooit tot concrete acties tegen u. Niet bepaald het gedrag dat taliban doorgaans vertonen. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat ze u na die eerste brief nog opgebeld hebben. Nochtans was u tot zes maanden na de tweede brief nog steeds in Afghanistan. Dat zij u al die tijd niet langer contacteerden noch moeite deden u lijfelijk op te zoeken, is wel zeer vreemd gezien de hoge frequentie van de eerdere dreig telefoons (CGVS vragen 89, 101-106). Dit alles doet sterk twijfelen aan de waarachtigheid van de door u voorgehouden feiten.

Het onwaarachtige karakter van uw relaas wordt verder bevestigd doordat u er niet in slaagt spontaan en gedetailleerd te vertellen over de verschillende bedreigingen en wat er precies gebeurde tijdens die periode van opeenvolgende dreigementen (CGVS vragen 67-72). Aanvankelijk verschillende keren geprobeerd om u hierover vrij te laten vertellen én u hierbij de kans geboden om uw verhaal uitgebreid te vertellen, raakt u niet verder dan een vrij chaotische, onsamenhangende uitleg. Wanneer dan op elk element meer in detail ingegaan wordt, slaagt u er evenmin in een levendig en gedetailleerd verhaal te vertellen. Over de dreig telefoons zegt u slechts dat ze telkens wisten waar u was en dat ze vroegen om hen te helpen, dat ze u zouden betalen en dat u iets in het eten van collega's moest doen (CGVS vragen 73-80). Ook over het moment dat u voor het eerst hoorde van die dreigbrief, herinnert u zich weinig. U vertelt slechts dat ze u opnieuw vroegen hen te helpen en dat u er met de commandant over sprak. Over het eigenlijke moment waarop u hoorde van die dreigbrief zegt u echter niets (CGVS vragen 87-88). Hetzelfde geldt voor de twee maanden tussen beide dreigbrieven (CGVS vraag 89). U weet enkel dat u bleef werken. Ook over de tweede dreigbrief en de zes maanden erna laten uw herinneringen u sterk in de steek (CGVS vragen 90-93, 104-106). De informatie die u hierover geeft is zodanig beperkt dat er ernstige vragen gesteld kunnen worden bij de geloofwaardigheid ervan. U die beweert al deze feiten meegemaakt te hebben, zou in staat moeten zijn hier doorleefd en uitgebreid over te vertellen. Dergelijke gebeurtenissen moeten toch een zekere impact op u gehad hebben. Dat u desondanks niet beter kunt vertellen over al deze elementen in uw asielrelaas en hoe u deze heeft beleefd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien is het opvallend dat de taliban buiten deze twee dreigbrieven niets anders meer ondernomen hebben om u te dwingen hun bevelen uit te voeren of u te straffen voor het negeren ervan. Zowel in de twee maanden tussen de brieven, de zes maanden na de tweede brief en het anderhalf jaar na uw vertrek hebben de taliban niets van zich laten horen. Ze zijn niet bij u thuis langs geweest, ze hebben niemand van uw dorp of familie gecontacteerd en ze hebben geen andere poging ondernomen om u te bereiken (CGVS vragen 108-109). Indien de taliban u werkelijk koste wat het kost wilden te pakken krijgen, waardoor u zich verplicht zag Afghanistan te verlaten, mag er toch verondersteld worden dat zij hier meer blijk van zouden geven. Dat is hier niet het geval.

Daarnaast kunt u geen enkele van de brieven die u thuis bezorgd werden, ter staving voorleggen. U vertelt nochtans dat deze brieven thuis liggen en dat uw vrouw en familie daar nog steeds wonen (CGVS vragen 46-51, 60, 84-86). U kunt geen afdoend antwoord geven op de vraag waarom deze brieven niet naar u werden opgestuurd, maar wel uw badge en andere documenten. Dit laat verder uitschijnen dat er van dreigbrieven aan uw adres eigenlijk nooit sprake is geweest.

Dat u die eerste dreigbrief ook niet spontaan kan situeren in tijd, of tegenover de aanval op uw 'kandak' (eenheid) twee maanden vóór de ramadan van 2012 (periode 19/07-18/08) - en dus ook vóór de dreigbrief die in juli 2012 zou zijn toegekomen - ondermijnt verder uw beweringen omtrent die brief. Ook over die aanval op uw kandak en uw daaruit volgende hospitalisering blijft u erg onsamenhangend (CGVS vragen 96-102). Deze aanval haalt u te pas en te onpas aan wanneer er gepeild wordt naar uw problemen in Afghanistan, maar wanneer u gevraagd wordt deze te situeren in uw verhaal kunt u daar geen spontaan antwoord op formuleren. Pas na aandringen kunt u vertellen dat dit twee maanden voor de ramadan gebeurde en voor de eerste dreigbrief. Wat betekent dat die aanval in 2012 kan gesitueerd worden. U slaagt er echter niet in de eerste dreigbrief te situeren tegenover de aanval op uw kandak. Dit is opvallend aangezien die brief kort voor of tijdens de ramadan moet zijn aangekomen. Dat u hier desondanks geen antwoord op kunt geven laat toe te denken dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst. Wanneer er uit een bepaald denkkader wordt getreden heeft u het erg moeilijk om concreet op vragen te antwoorden. Door die aanval zou u ziek zijn geworden en in verschillende ziekenhuizen tijd hebben doorgebracht, maar u laat ook uitschijnen dat u erna gewoon aan het werk was (CGVS vragen 4-5, 89). U bleef mensen zeggen waar ze naartoe moesten. Hierdoor is het voor het CGVS erg moeilijk in te schatten wat er nu precies aan de hand was.

U haalt uw herstelperiode ook aan als excuus voor het feit dat u slechts één badge bezat en dat deze slechts geldig was tot februari 2012 (CGVS vragen 40-44). Dat u ruim een jaar zonder problemen zonder militaire badge kon circuleren op legerbases en in (militaire) ziekenhuizen is niet aannemelijk. Hoe slecht georganiseerd het Afghaanse leger ook zou zijn, iemand die ergens probeert binnen te geraken met een badge waarvan de geldigheidsdatum al overschreden is, moet toch argwaan gewekt hebben. Dat dit te wijten was aan een soort afzwaaidocument dat u niet kon bemachtigen door ziekte, onveiligheid, slechte organisatie en de lange procedure is niet geloofwaardig. Er mag van uitgegaan worden dat het Afghaanse leger op tijd de badges van soldaten die langer in het leger blijven, verlengen. Gelet op de vele incidenten in hun bases is het ondenkbaar dat iemand met een vervallen badge toegelaten zou worden tot het terrein. De excuses die u hiervoor geeft zijn onvoldoende om het CGVS van het tegendeel te overtuigen.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen heeft u uw zelfverklaarde vrees voor de taliban niet aannemelijk gemaakt. U slaagt er niet in uw verklaringen voldoende hard te maken. De hoedanigheid van vluchteling kan u aldus niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen: zij zijn een aanduiding van uw identiteit, herkomst en voormalig werk. Hieraan wordt niet getwijfeld door het CGVS. Uw werk op zich is echter onvoldoende om gewag te maken van een persoonsgerichte en daadwerkelijke vrees voor vervolging. Zo haalt u in dit verband enkel de dreigementen van de taliban aan, elementen die geenszins geloofwaardig blijken te zijn. Daarenboven slaagt u er niet in uw engagement na februari 2012 aan te tonen en zou u intussen al enkele jaren het leger hebben verlaten. De foto's die u neerlegt tonen u weliswaar in militaire tenue, maar zeggen verder niets over de plaats, datum en omstandigheden waarin deze werden genomen.

Dient toch ook aangestipt te worden dat Afghaanse documenten gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen kunnen worden, in Afghanistan zowel als daarbuiten (zie blauwe map van het administratief dossier). Hun bewijswaarde is überhaupt zeer gering te noemen.

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkhrod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van de Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met zijn profiel, "*iemand - totaal analfabeet*". Hij stelt dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban "*omwille van zijn tewerkstelling van het ANA*". Hij verwijst naar zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en citeert een onderdeel getiteld "*Portential Risk Profiles*" uit een rapport. Hij verwijst tevens naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR en wijst erop dat rekening dient te worden gehouden "*met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen*". Hierna stelt hij als volgt in zijn verzoekschrift: "*Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn. Verweerster heeft geen rekening gehouden met de psychologische toestand van verzoeker.*"

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen om ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen."

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verweerder de woorden "vrij chaotische, onsamenhangende uitleg" en "uw herinneringen laten u sterk in de steek" gebruikt, is dit volgens verzoeker een bewijs van zijn laaggeschooldheid waarmee verweerder volgens hem geen rekening hield. Hij wijst er tevens op dat de feiten zich reeds jaren geleden afspeelden, dat hij een tijdje in Iran heeft gewoond en dat hij intussen meer dan 20 maanden in België woont. Hierop stelt hij als volgt in zijn verzoekschrift:

"Het is logisch dat verzoeker een groot deel van deze gebeurtenissen vergeten heeft.

Het gaat over feiten in 2012 en wij zijn vandaag in 2017.

WAAR IS DE REDELIJKHEID???

Zelfs de theorie van 'gegrift zijn in uw geheugen' heeft zijn grenzen. TOCH?

[...]

Dat verweerder dit niet gezien heeft is ondertussen iets zeer normaal geworden. Verzoeker vraagt uw Raad om niet alleen hard te zien voor de arme Afghaanse asielzoeker maar ook voor verweerder."

Verder meent verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte verwacht dat de taliban meer actief op zoek moest zijn naar hem, bijvoorbeeld door naar zijn woning te gaan. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal over het hoofd gezien dat hij niet lang thuis woonde en in dienst was in een andere provincie. Hij stelt dat de taliban bovendien niet bij iemand thuis moeten komen om te zien of hij thuis is: *"De dorpelingen hebben contacten met Taliban en ze informeren wanneer iemand terugkeert van zijn dienst. Dat verweerder dit niet wist, is ondertussen iets zeer normaal geworden."*

Betreffende het feit dat hij de dreigbrieven van de taliban niet heeft voorgelegd voert verzoeker aan dat zijn familie zijn werkgerelateerde documenten naar België heeft gestuurd maar niet de dreigbrieven *"omdat de postkantoren naar de documenten kijken en wanneer ze brieven van Taliban zien informeren ze de overheid"*. Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal *"geforceerd op zoek ging naar de reden om zijn asielaanvraag af te wijzen"*:

"Wanneer men geen documenten voorlegt wordt hij kwalijk genomen.

Wanneer man kopie van de documenten voorlegt, hebben kopieën geen waarde,

Wanneer man originele voorlegt, hebben ze geen waarde gezien de corruptie.

Uw Raad ziet dat verweerder telkens zijn motivering aanpast naar het gelang het haar goedkomt."

Verder stelt verzoeker dat verweerder ervan uitgaat dat alleen mensen met een badge een legerbasis kunnen binnen treden. Hierop repliceert verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Het incident in Mazara sharif moet een wake up call zijn.

Verzoeker heeft jaren gewerkt en hij was bekend in zijn legerbasis. Hij moest zich niet telkens identificeren bij het binnengaan van zijn basis." Verder is het volgens verzoeker glashelder dat militairen een verhoogd risico lopen op vervolging. Hij stelt verder als volgt in zijn verzoekschrift: *"Verweerder spreekt zichzelf tegen door een keer te stellen dat er geen twijfel is over het werk van verzoeker en dan te stellen dat documenten gemakkelijk aangekocht kunnen worden*

Hoe is dat nu? Geloof verweerder dat verzoeker een militair was of niet?"

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel EN mentale toestand.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft. Verweerder heeft nagelaten aan de hand van documenten te bewijzen dat het dorp van verzoeker tot Jalalabad behoort.

Verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de familiale situatie van verzoeker. **Verzoeker heeft 9 kinderen.**"

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 11 december 2017 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017, een kaart van de grootstedelijke regio van Jalalabad en het rapport "*Afghanistan. The security situation in Nangarhar province*" van Landinfo van 13 oktober 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een e-mail van zijn sociaal assistente en een aantal foto's (rechtsplegingsdossier, stuk 11)

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat hij de 8 à 10 dreigtelefoons van de taliban aanvankelijk niet serieus nam en afdeed als een grap, temeer gelet op zijn functie als militair bij het Afghaanse leger; (ii) de door verzoeker omschreven handelwijze van de taliban (vele dreigtelefoons, twee dreigbrieven, maar met een ruime tijdsperiode en zonder concrete acties) niet geloofwaardig is; (iii) verzoekers verklaringen over de bedreigingen niet-doorleefd en vaag zijn; (iv) hij geen van de ontvangen dreigbrieven kan voorleggen; (v) hij de eerste dreigbrief niet kan situeren ten opzichte van de aanval op zijn eenheid twee maanden voor de ramadan van 2012; (vi) het niet aannemelijk is dat verzoeker na zijn herstelperiode wegens de aanval op zijn eenheid met een legerbadge zou kunnen werken waarvan de geldigheidsdatum reeds sinds februari 2012 was verstreken; en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met "*de profiel van verzoeker, iemand - totaal analfabeet*", kan hij niet worden bijgetreden.

In het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat in onderhavig verzoekschrift wordt overgenomen (verzoekschrift, p. 2), wordt immers gesteld dat verzoeker tot de achtste graad naar school ging en dat hij later nog een cursus mechaniek volgde. Er kan dan ook geenszins worden aangenomen dat verzoeker laaggeschoold is, laat staan dat hij analfabeet zou zijn. Waar verzoeker verder stelt getraumatiseerd te zijn, dient vastgesteld dat hij geen enkel medisch/psychologisch/psychiatrisch attest voorlegt waaruit een trauma in zijn hoofde zou kunnen blijken. Geenszins kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat men geen psycholoog of psychiater dient te zijn om te beseffen dat mensen die “*via het land*” naar België zijn gekomen, zoals verzoeker, enorm getraumatiseerd zijn, een stelling die door verzoeker verder niet wordt onderbouwd. Waar verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat. Verder laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten waar, wanneer of op welke wijze volgens hem in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden “*met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen*”.

Waar verzoeker verder aanvoert dat verweerders gebruik van de woorden “vrij chaotische, onsamenhangende uitleg” of “uw herinnering laat u sterk in de steek” een bewijs zijn van zijn lage scholingsgraad, kan worden gewezen op hetgeen hoger reeds werd gesteld aangaande verzoekers scholingsgraad. Waar hij erop wijst dat de beweerde feiten zich afspeelden in 2012, dat hij een tijdje in Iran heeft gewoond en intussen reeds meer dan 20 maanden in België woont en dat het logisch is dat hij een groot deel van deze gebeurtenissen is vergeten, dient erop gewezen dat verzoeker naar aanleiding van de beweerde gebeurtenissen in België internationale bescherming vraagt, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat deze gebeurtenissen in zijn geheugen zijn gegrift en hij er heden nog steeds coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen over kan afleggen, *quod non*.

Betreffende verzoekers stelling in onderhavig verzoekschrift dat de taliban niet bij iemand thuis moet langsaan om na te gaan of die persoon thuis is aangezien de dorpelingen de taliban informeren wanneer iemand terugkomt van zijn dienst, dient vooreerst vastgesteld dat hij geen enkel stuk bijbrengt ter staving van deze beweringen. Het betreffen dan ook slechts blote beweringen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet enkel gewezen op het feit dat de taliban volgens verzoekers verklaringen niet bij hem thuis zijn langs geweest, maar wordt tevens terecht gewezen op het feit dat volgens verzoekers verklaringen de taliban evenmin iemand van zijn dorp of familie hebben gecontacteerd of een andere poging ondernamen om verzoeker te bereiken. Dat verzoeker heel lang niet thuis woonde en in een andere provincie in dienst was, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn familie de dreigbrieven van de taliban niet naar België stuurde omdat “*de postkantoren naar de documenten kijken en wanneer ze brieven van Taliban zien informeren ze de overheid*”, dient vastgesteld dat verzoeker nogmaals nalaat deze bewering aan de hand van enig stuk te staven. Het betreft dan ook opnieuw slechts een blote bewering. Bovendien maakte verzoeker hiervan tijdens zijn gehoor geen enkele melding wanneer werd geïnformeerd naar zijn reden voor het nalaten deze dreigbrieven voor te leggen, zodat het eveneens slechts een loutere *post factum*-bewering betreft. Blote *post factum*-bewering kunnen die motieven in de bestreden beslissing geenszins *in concreto* weerleggen.

Betreffende de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat iemand met een badge die niet langer geldig is op een militaire basis in Afghanistan zou kunnen blijven werken, temeer gezien de Afghaanse context, wijst verzoeker in onderhavig verzoekschrift op “*Het incident in Mazare sharif*” dat volgens hem “*een wake up call*” moet zijn. Hij laat echter na *in concreto* uiteen te zetten over welk incident hij het heeft of op welke wijze dit volgens hem een “wake-up call” zou moeten zijn of de motieven in de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen. Evenmin brengt verzoeker enig stuk bij ter staving van dit incident. Waar verzoeker stelt dat hij jaren gewerkt heeft op zijn legerbasis en dat hij daar bekend was zodat hij zich niet telkens moest identificeren bij het binnengaan van de basis, komt hij nogmaals niet verder dan het opwerpen van een blote *post factum*-verklaring. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verwees verzoeker dienaangaande immers nog naar een afzwaaidocument dat hij niet kon bemachtigen door ziekte, onveiligheid, een slechte organisatie en een lange procedure en maakte hij geen enkele melding van het feit dat hij bekend zou zijn op de basis en zich daarom niet zou dienen te identificeren.

Verder dient vastgesteld dat, in tegenstelling met de bewering in onderhavig verzoekschrift, in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat kopieën van documenten geen waarde hebben of dat originele documenten geen waarde hebben wegens corruptie.

In de bestreden beslissing wordt enkel terecht opgemerkt dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relatieveert. Verder wordt terecht vastgesteld dat de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de overige motieven in de bestreden beslissing niet kunnen wijzigen, daar deze documenten slechts een aanduiding vormen voor verzoekers identiteit, herkomst en voormalig werk, die niet worden betwist. Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoekers werkzaamheden als militair in het Afghaanse leger op zich onvoldoende zijn om gewag te maken van een persoonsgerichte en daadwerkelijke vrees voor vervolging. Dienaangaande komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan te citeren uit een rapport over "*Potential Risk Profiles*" (verzoekschrift, p. 4-5), dat evenwel slechts algemene informatie bevat en geen betrekking heeft op zijn persoon. Aldus volstaat deze informatie niet om zijn beweerd vrees voor vervolging wegens zijn werkzaamheden als militair in het Afghaanse leger *in concreto* aannemelijk te maken. Uit het voorgaande is immers reeds gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban. Voorts wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht opgemerkt dat de voorgelegde foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niets zeggen over de plaats, tijd en omstandigheden waarin ze werden gemaakt en dat verzoekers documenten dan ook niet zijn voorgehouden tewerkstelling als militair in het Afghaanse leger na februari 2012 kunnen staven.

De stukken die verzoeker bijbrengt bij aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) zijn niet van aard op de voorgaande vaststellingen een ander licht te werpen. De e-mail van zijn sociaal assistente, waarin zij verklaart dat verzoeker haar meedeelde dat zijn oom werd vermoord door de taliban, is duidelijk slechts gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Deze verklaringen bouwen slechts voort op hetgeen hiervoor reeds ongeloofwaardig werd bevonden; zij kunnen dan ook geen ander licht werpen op verzoekers asielrelaas. Uit de foto's valt geenszins af te leiden wie de afgebeelde personen zijn en of de overleden persoon werkelijk verzoekers oom is. Foto's hebben, wegens de manipuleerbaarheid ervan naar plaats, tijd en omstandigheden, immers slechts een relatieve bewijswaarde. Bovendien dient gewezen op het feit dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum - seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden."

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkhrod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afgaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afgaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur.

Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker uit weliswaar kritiek op de hiervoor geciteerde analyse, waaronder het feit dat volgens hem niet zou zijn aangetoond dat zijn dorp tot Jalalabad behoort, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 9), waaronder een kaart van het grootstedelijk gebied Jalalabad, onjuist of achterhaald zou zijn. Op welke wijze verzoeker familiale situatie, zijnde negen kinderen, op het voorgaande een ander licht zou kunnen werpen, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker evenmin *in concreto* uiteengezet. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER